

„Винаги има малцинства“ е изходно твърдение, което не поставя под въпрос, що е това „малцинство“, а се задоволява с изброяване на различни малцинствени групи в човешката история, които имат общата характеристика да са едновременно част – по-малка, и различни от „по-голямото общество“. Така малцинство се оказва просто „група хора“, които се различават по някакъв признак от останалата част от обществото.

Възниква въпросът, всеки ли признак, качество, особеност са основание за обозначаване на неговите носители като малцинство? Никой никога не назовава лекарите, например, малцинство, въпреки че те, от една страна, са по-малко от останалите, а от друга – очевидно се различават от тях по дейността, която извършват; никой никога не назовава чистачите, например, малцинство, въпреки че те също така са по-малко и също така очевидно се различават от останалите; и т.н.

Другояче казано, никой не се опитва да изведе дейностна особеност като превръщаща съответната дейност в основание за обособяване на малцинствена група. Защо? Има два възможни отговора:

1. Всяка дейност, която се обособява като особена, е **необходима** от гледна точка на съществуването на цялото – конкретното общество;

2. Извършването на особена дейност е **временна** характеристика на съответните индивиди, т.е. те са отделими от нея.

Оттук следва, че като малцинство се определят човешки индивиди, носители на особености, които, от една страна, са неотделими от тях (или се мислят като неотделими), а от друга – наличието на съответната особеност (въплътена в съответните индивиди) в конкретното общество не е необходима за неговото съществуване като такова.

Оттук: няма как съществуването на малцинство да се отнася към човешкото общество изобщо, защото, както е добре известно, в огромната част от човешката история отнасянето към различието минава през произход-принадлежност, а не през необходимост-случайност.

Единствено от гледната точка на модерната/националната държава е **необходимо** подчиняване на локални, етни-